

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 719/2025
05.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.494/19 од 23.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 127/25 од 04.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.494/19 од 23.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 127/25 од 04.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К.бр.494/19 од 23.12.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору у периоду од 26.11.2018. године до 17.12.2018. године.

Истом пресудом је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка исплати суду износ од 39.165,08 динара, као и да у корист ПУ у Краљеву исплати износ од 15.750,00 динара, све у року од петнаест дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и да плати остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 127/25 од 04.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у

Краљеву и браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву К.бр.494/19 од 23.12.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Милутиновић због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеном изрекне казну затвора у трајању од једне године, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Милутиновића је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама повређена одредба члана 54. КЗ јер је у конкретној ситуацији повређен закон на штету окривљеног. Свој став бранилац образлаже наводима да је првостепени суд од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио начин извршења кривичног дела и упорност приликом извршења, које околности представљају законско обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и које дело може бити извршено само са умишљајем.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ је прописано да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир као отежавајућа или олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела, или ако постоје две или више оваквих околности, а само је једна довољна за постојање тежег односно лакшег облика кривичног дела.

Одредбом члана 206. став 1. КЗ је прописано да ко употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело, одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, казниће се затвором од две до десет година.

Врховни суд је наводе захтева за заштиту законитости оценио неоснованим из разлога што из цитиране одредбе члана 206. став 1. КЗ не произилази да начин извршења и упорност приликом извршења кривичног дела представљају законско обележје кривичног дела разбојништво, па је самим тим првостепени суд могао наведене околности ценити као отежавајуће на страни окривљеног у смислу члана 54. КЗ.

Бранилац је указао да је повређена и одредба члана 45. став 3. КЗ јер је суд окривљеног осудио на казну затвора коју ће издржавати у заводу за извршење

кривичних санкција. По оцени браниоца, како је окривљеном изречена казна затвора у трајању од једне године, требало је одредити да казну издржава у просторијама у којима станује. Врховни суд је и у овом делу наводе захтева оценио као неосноване из разлога што је наведеном одредбом предвиђена само могућност, али не и обавеза суда да одреди да се казна затвора до једне године издржи у просторијама у којима окривљени станује и да је на суду да у сваком конкретном случају одлучи да ли ће применити наведену одредбу или не.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић